

Άρειος Πάγος 930/2013

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 7 και 10 παρ. 1 του Β.Δ. 748/1966 περί κωδικοποίησης κ.λπ. της κειμένης νομοθεσίας περί εβδομαδιαίας και Κυριακής αναπαύσεως και ημερών αργίας και 2 παρ. 1 του Ν. 435/1976 περί τροποποίησης και συμπλήρωσης ενίων διατάξεων εργατικών τινών νόμων κ.λπ." και εκείνων των υπ' αριθμ. 8900/1946 και 25825/1951 κοινών αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας προκύπτει, ότι ο εργατοτεχνίτης που εργάζεται με ημερομίσθιο και προσφέρει εργασία κατά την ημέρα της Κυριακής, της οποίας η παροχή είναι απαγορευμένη, δικαιούται αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεως σε άλλη ημέρα της εβδομάδας και εντεύθεν έχει δικαίωμα, εκτός της προσαυξήσεως του 75 τοις εκατό επί του νομίμου ημερομισθίου του, να αξιώσει και αποζημίωση για την προσφορά της εργασίας του κατά την ημέρα της Κυριακής, χωρίς να του δοθεί άλλη ημέρα αναπαύσεως, με βάση τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, δηλαδή να αξιώσει την απόδοση της ωφέλειας που αδικαιολόγητα αποκόμισε ο εργοδότης από την εργασία του κατά την ημέρα της αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του, αποφεύγοντας έτσι ισόποση αμοιβή, που θα κατέβαλε σε άλλον εργατοτεχνίτη, τον οποίο θα προσλάμβανε για να εργασθεί αντί εκείνου κατά την ημέρα αυτή.

ΑΠ 930/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυρίδωνα Ζιάκα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Ανδρέα Δουλγεράκη, Νικόλαο Πάσσο και Δημήτριο Κόμη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 8 Ιανουαρίου 2013, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Χρυσομάλλη.

Του αναιρεσιβλήτου: Α. Κ. του Γ., κατοίκου ... ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ευθύμιο Καραϊσκό με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-9-2008 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Λαμίας.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 94/2010 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 214/2011 του Εφετείου Λαμίας. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 2-2-2012 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κόμης διάβασε την από 31-12-2012 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως.

Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 7 και 10 παρ. 1 του Β.Δ. 748/1966 "περί κωδικοποιήσεως κ.λπ. της κειμένης νομοθεσίας περί εβδομαδιαίας και Κυριακής αναπαύσεως και ημερών αργίας" και 2 παρ. 1 του Ν. 435/1976 "περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινών νόμων κ.λπ." και εκείνων των υπ' αριθμ. 8900/1946 και 25825/1951 κοινών αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας προκύπτει, ότι ο εργατοτεχνίτης που εργάζεται με ημερομίσθιο και προσφέρει εργασία κατά την ημέρα της Κυριακής, της οποίας η παροχή είναι απαγορευμένη, δικαιούται αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεως σε άλλη ημέρα της εβδομάδας και εντεύθεν έχει δικαίωμα, εκτός της προσαυξήσεως του 75% επί του νομίμου ημερομισθίου του, να αξιώσει και αποζημίωση για την προσφορά της εργασίας του κατά την ημέρα της Κυριακής, χωρίς να του δοθεί άλλη ημέρα αναπαύσεως, με βάση τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ), δηλαδή να αξιώσει την απόδοση της ωφέλειας που αδικαιολόγητα αποκόμισε ο εργοδότης από την εργασία του κατά την ημέρα της αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του, αποφεύγοντας έτσι ισόποση αμοιβή, που θα κατέβαλε σε άλλον εργατοτεχνίτη, τον οποίο θα προσλάμβανε για να εργασθεί αντί εκείνου κατά την ημέρα αυτή.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ, η αγωγή, εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στο άρθρο 118 του ίδιου Κώδικα, πρέπει να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που την θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο και δικαιολογούν την άσκηση της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα. Το άρθρο 559 του ΚΠολΔ καθορίζει περιοριστικά τους λόγους αναιρέσεως και δεν περιλαμβάνει σ' αυτούς και την εσφαλμένη από το δικαστήριο της ουσίας εκτίμηση δικογράφων, μεταξύ των οποίων είναι και η αγωγή, το δε άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ δεν καθιερώνει ιδιαίτερο λόγο αναιρέσεως, αλλά επιτρέπει την εξέταση, αν από την εσφαλμένη εκτίμηση του περιεχομένου διαδικαστικού εγγράφου ιδρύεται λόγος αναιρέσεως από τους αναφερόμενους στο άρθρο 559 του ΚΠολΔ. Έτσι, αν από την εκτίμηση του περιεχομένου του δικογράφου της αγωγής προκύψει, ότι το δικαστήριο της ουσίας, για το σχηματισμό της κρίσης του ως προς τη νομική επάρκεια και πληρότητα της αγωγής και τη νομική βασιμότητά της, αξίωσε περισσότερα στοιχεία από εκείνα που απαιτεί ο εφαρμοστέος κανόνας ουσιαστικού δικαίου για τη θεμελίωση του αγωγικού δικαιώματος, ή αρκέσθηκε σε λιγότερα στοιχεία ή διάφορα από αυτά, ιδρύεται ο λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 559 αριθμός 1 ΚΠολΔ.

Αντίθετα, το ορισμένο ή αόριστο της αγωγής ως προς την έκθεση σ' αυτή των πραγματικών περιστατικών που απαρτίζουν την ιστορική της αιτία, εκτιμά κυριαρχικώς το δικαστήριο της ουσίας και δεν υπόκειται κατά τούτο η απόφασή του σε ανααιρετικό έλεγχο, εκτός αν έκρινε ορισμένη την αγωγή, λαμβάνοντας υπόψη γεγονότα μη διαλαμβανόμενα σ' αυτή και ασκούντα ουσιώδη επιρροή στη κρίση του περί του νόμου βασίμου της ή αντιθέτως έκρινε αόριστη την αγωγή επειδή δεν έλαβε υπόψη τέτοια γεγονότα, παρόλο που διαλαμβάνονταν σ' αυτή, οπότε μπορούν να θεμελιωθούν οι από το άρθρο 559 αριθμ. 8 και 14 ΚΠολΔ λόγοι αναιρέσεως.

Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της ένδικης αγωγής, το περιεχόμενο της οποίας ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος ισχυρίστηκε, ότι κατά το χρονικό διάστημα από 1-5-2003 έως 27-7-2007 η εναγομένη και ήδη αναιρεσείουσα εργοδότηριά του τον υποχρέωνε και τον εξανάγκαζε να εργάζεται στην επιχείρησή της παράνομα τις αναφερόμενες στην αγωγή Κυριακές, κατά τις οποίες και εργάστηκε, χωρίς να λαμβάνει αναπληρωματική ημέρα αναπαύσεως σε άλλη εργάσιμη ημέρα της εβδομάδας, ούτε αποζημίωση για την εργασία του και κατά την ημέρα της αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του, ίση με το καταβαλλόμενο ημερομίσθιό του, όπως αυτό προσδιορίζεται, την οποία (αποζημίωση) δικαιούται κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, καθόσον η αναιρεσείουσα κατέστη, χωρίς νόμιμη αιτία, πλουσιότερη από την εργασία του κατά την ημέρα της αναπληρωματικής εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του, εξοικονομώντας την δαπάνη, στην οποία θα υποβαλλόταν αυτή, για την καταβολή ισόποσης αμοιβής σε άλλον εργατοτεχνίτη, τον οποίο θα προσλάμβανε για να εργασθεί κατά την ημέρα της εβδομαδιαίας αναπαύσεως αυτού (ενάγοντος - αναιρεσιβλήτου). Ζήτησε δε την επίδικηση, για την ως άνω αιτία, του συνολικού ποσού των 15.774,36 ευρώ. Με το προπαρατεθέν περιεχόμενο και αίτημα, η αγωγή αυτή περιέχει όλα τα κατά νόμο θεμελιούντα την ως άνω αξίωση του αναιρεσιβλήτου πραγματικά περιστατικά και είναι επαρκώς ορισμένη (άρθρο 216 ΚΠολΔ). Επομένως, το Εφετείο που, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, έκρινε ομοίως και δεν απέρριψε ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας την ένδικη αγωγή, δεν παραβίασε τις προαναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 10 του Β.Δ. 748/1966 και 904 του ΑΚ, αρκούμενο σε λιγότερα ή διαφορετικά στοιχεία από εκείνα που απαιτούνται για την εφαρμογή των διατάξεων αυτών, μη περιεχόμενα στο δικόγραφο της ένδικης αγωγής και δεν έλαβε υπόψη του ισχυρισμούς που δεν αναφέρονται στο δικόγραφο αυτής, όπως αιτιάζεται η αναιρεσείουσα με τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως, κατ' επίκληση του άρθρου 559 αριθμ. 1, 8 και 14 ΚΠολΔ, και συνεπώς ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Ο ίδιος (πρώτος) λόγος αναιρέσεως, κατά το μέρος του, από το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια ότι αναιτιολογητώς το Εφετείο απέρριψε τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας περί αοριστίας της αγωγής, πρέπει να απορριφθεί, προεχόντως, ως απαράδεκτος, διότι η διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, η οποία, όπως εκτιμάται, φέρεται ότι παραβιάστηκε εκ πλαγίου, είναι δικονομική και, ως εκ τούτου, και υπό την εκδοχή ότι αυτή έχει παραβιασθεί δεν ιδρύεται ο από την διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως. Περαιτέρω, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε ανελέγκτως, μεταξύ άλλων, και τα ακόλουθα:

Ο ενάγων (αναιρεσίβλητος) συνήψε με την εναγομένη (αναιρεσείουσα) στη ..., στις 3-3-1975, σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, δυνάμει της οποίας εργάστηκε ως εργατοτεχνίτης στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου της εναγομένης, που βρίσκεται στην ... αμειβόμενος με το προβλεπόμενο από τις οικείες κλαδικές Σ.Σ.Ε. ημερομίσθιο, έως τις 28-2-2006, που αποχώρησε λόγω συνταξιοδότησεως.

Κατά το επίδικο από 1-5-2003 έως 28-2-2006 χρονικό διάστημα, ο ενάγων εργαζόταν στην επιχείρηση της εναγομένης, εξαναγκαζόμενος από αυτήν, καθημερινώς, επί επτά (7) ημέρες την εβδομάδα, παρόλο που στον κλάδο του είχε καθιερωθεί η πενθήμερη

εβδομαδιαία εργασία, δηλαδή και τις Κυριακές, χωρίς η εναγομένη να του χορηγεί αναπληρωματική εβδομαδιαία ανάπαυση, διάρκειας 24 συνεχών ωρών, σε άλλη εργάσιμη ημέρα της εβδομάδας (ρεπό) και χωρίς να του καταβάλει την προβλεπόμενη αποζημίωση για την στέρηση της εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του αυτής. Στη συνέχεια το Εφετείο αναφέρει στην προσβαλλόμενη απόφασή του λεπτομερώς τις Κυριακές κάθε μήνα του ως άνω από 1-5-2003 έως 28-2-2006 χρονικού διαστήματος, κατά τις οποίες εργάστηκε ο ενάγων, χωρίς να λαμβάνει αναπληρωματική ημέρα αναπαύσεως, ανερχομένων των ημερών αυτών σε 114 συνολικά, όσες δηλαδή και οι Κυριακές που εργάστηκε. Επίσης αναφέρει το Εφετείο και τα χρηματικά ποσά, τα οποία εδικαιούτο ο ενάγων για την παροχή της εργασίας του (και) κατά την ημέρα της υποχρεωτικής αναπαύσεώς του, ανάλογα με το εκάστοτε καταβαλλόμενο σ' αυτόν, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, ημερομίσθιο, το οποίο επίσης προσδιορίζεται από Εφετείο. Και καταλήγει (το Εφετείο), ότι ο ενάγων, λόγω παράνομης στέρσεως της εβδομαδιαίας αναπαύσεώς του, δικαιούται ως αποζημίωση, κατά τις διατάξεις από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, το συνολικό ποσό των 3.851,40 ευρώ, το οποίο και επιδίκασε σ' αυτόν, επικυρώνοντας έτσι, με απόρριψη της εφέσεως της εναγομένης, την πρωτόδικη απόφαση (94/2010 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λαμίας), που είχε αποφανθεί ομοίως.

Με την κρίση του αυτή, το Δικαστήριο της ουσίας δεν παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή τους προαναφερόμενους κανόνες ουσιαστικού δικαίου, σύμφωνα με τους οποίους, εάν ο εργαζόμενος απασχοληθεί παράνομα κατά ημέρα Κυριακή, χωρίς να του χορηγηθεί αναπληρωματική εβδομαδιαία ανάπαυση σε άλλη εργάσιμη ημέρα της εβδομάδας, δικαιούται να αξιώσει, πλην άλλων, και αποζημίωση με βάση τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, είτε αμείβεται με μηνιαίο μισθό είτε με ημερομίσθιο και, επομένως, ο περί του αντιθέτου δεύτερος λόγος της αναιρέσεως, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος.

Με τον τρίτο λόγο της αναιρέσεως πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση, διότι παρείδε τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας ότι, λόγω της εφαρμογής συστήματος εναλλασσόμενων βαρδιών στην επιχείρησή της, η εργασία του αναιρεσιβλήτου κατά την ημέρα της Κυριακής και δη επί 80 Κυριακές, κατά τις οποίες και η ίδια συνομολογεί ότι εργάστηκε ο αντίδικός της, δεν συνεπάγεται και εργασία αυτού σε ημέρα υποχρεωτικής αναπαύσεώς του.

Ο λόγος αυτός, από το άρθρο 559 αριθμ. 8 ΚΠολΔ, είναι απορριπτέος, προεχόντως, ως απαράδεκτος, διότι εν προκειμένω δεν πρόκειται για επίκληση αυτοτελούς ισχυρισμού, αλλά απλού επιχειρήματος, που αποβλέπει στην υποστήριξη των απόψεων της αναιρεσείουσας, πέραν του ότι, υπό την επίκληση της πλημμέλειας αυτής, πλήττεται κατά βάση η αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων από το Δικαστήριο της ουσίας. Ο ίδιος (τρίτος) λόγος της αναιρέσεως, κατά το μέρος του, από τον αριθμό 12 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με το οποίο αποδίδεται στο Εφετείο η πλημμέλεια ότι παραβίασε τους ορισμούς του νόμου ως προς την δύναμη των αποδεικτικών μέσων, με το να αποδώσει στην κατάθεση της μάρτυρος του ενάγοντος (αναιρεσιβλήτου), που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, μεγαλύτερη αξιοπιστία και βαρύτητα από τα μετ' επικλήσεως προσκομισθέντα από την εναγομένη (αναιρεσείουσα) έγγραφα, μεταξύ των οποίων, ιδίως, οι υπογεγραμμένες από τον ενάγοντα εξοφλητικές αποδείξεις, είναι απαράδεκτος, αφού πρόκειται για αποδεικτικά μέσα, τα οποία έχουν, κατά το νόμο, την ίδια αποδεικτική δύναμη και εκτιμώνται, κατά τον κανόνα του άρθρου 340 ΚΠολΔ, ελεύθερα από το

δικαστήριο της ουσίας. Το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, κατέληξε στην προαναφερόμενη κρίση του, ότι ο αναιρεσιβλήτος εργάστηκε στην επιχείρηση της αναιρεσεύουσας, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, 114 Κυριακές παρανόμως, λόγω δε μη χορηγήσεως σ' αυτόν αναπληρωματικής ημέρας εβδομαδιαίας αναπαύσεως, δικαιούται, ως αποζημίωση, το καταβαλλόμενο ημερομίσθιο κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, ύστερα από εκτίμηση, όπως βεβαιώνει, των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, καθώς επίσης και όλων των εγγράφων, που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι. Έτσι, στην ως άνω κρίση του το Εφετείο δεν κατέληξε χωρίς απόδειξη και γι' αυτό ο ίδιος (τρίτος) λόγος της αναιρέσεως και κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 10 εδ. α' ΚΠολΔ μέρος του είναι αβάσιμος, όπως αβάσιμος είναι και ο συναφής τέταρτος λόγος της αναιρέσεως, κατά το ένα μέρος του, από το άρθρο 559 αριθμ. 10 εδ. α' ΚΠολΔ, με το οποίο προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η ίδια ως άνω πλημμέλεια. Με τις παραπάνω παραδοχές, το Εφετείο διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του πλήρεις και σαφείς αιτιολογίες, οι οποίες επιτρέπουν τον έλεγχό της από τον Άρειο Πάγο, ως προς την ορθή εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων που προαναφέρθηκαν και, επομένως, ο ίδιος (τρίτος) λόγος της αναιρέσεως και κατά το εκ του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ μέρος του είναι αβάσιμος.

Κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 559 αριθμ. 13 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι επιτρέπεται αναιρέση αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφήρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της αποδείξεως, ως εσφαλμένη εφαρμογή νοείται η παρά τους ορισμούς του άρθρου 338 ΚΠολΔ κατανομή του (υποκειμενικού) βάρους αποδείξεως, η οποία προϋποθέτει την έκδοση αποφάσεως περί αποδείξεως. Τέτοια όμως απόφαση δεν εκδίδεται κατά την διαδικασία εκδικάσεως των εργατικών διαφορών, που τηρήθηκε για τη συζήτηση και της ένδικης αγωγής, κατά την οποία οι διάδικοι έως το τέλος της συζητήσεως στο ακροατήριο προσάγουν όλα τα αποδεικτικά μέσα και η συζήτηση στο ακροατήριο πρέπει, όσο είναι δυνατόν, να τελειώνει σε μία δικάσιμο (άρθρο 670 ΚΠολΔ). Επομένως, ο σχετικός τέταρτος λόγος της αναιρέσεως, κατά το έτερο μέρος του, από το άρθρο 559 αριθμ. 13 ΚΠολΔ, με το οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για παραβίαση των ορισμών του νόμου σχετικά με το βάρος της αποδείξεως, είναι απαράδεκτος. Κατά το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ αναιρέση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως αναφέρεται στην ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού και γι' αυτό προϋποθέτει κρίση επί της ουσίας του δικαστηρίου, δεν ιδρύεται δε όταν η έλλειψη ή η ανεπάρκεια ή η αντίφαση των αιτιολογιών αναφέρεται στη σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως, με την οποία η αγωγή ή η ένσταση κρίθηκε απορριπτέα ως μη νόμιμη, όπως στην προκείμενη περίπτωση συνέβη για την προβληθείσα από την αναιρεσεύουσα ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος του αναιρεσιβλήτου.

Συνεπώς, ο πέμπτος (και τελευταίος) λόγος της αναιρέσεως, από το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, με τον οποίο η αναιρεσεύουσα προβάλλει την πλημμέλεια ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως, λόγω ελλείψεως αιτιολογιών, άλλως λόγω ανεπαρκών αιτιολογιών, ως προς το άνω κρίσιμο ζήτημα της απορρίψεως ως μη νόμιμης της προβληθείσας από αυτήν ενστάσεως καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος του αναιρεσιβλήτου, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος

(Ολ.ΑΠ 3/1997). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα, που ηττήθηκε, να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, κατά το νόμιμο αίτημα αυτού (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2-2-2012 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας, με την επωνυμία ".....", για αναίρεση της υπ' αριθμ. 214/2011 αποφάσεως του Εφετείου Λαμίας. Και

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Φεβρουαρίου 2013. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ